

עפ"ת 28665/10/22 - רועי רון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 28665-10-22 רון נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90520625956

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער רועי רון ע"י ב"כ עוה"ד ליאור שטלצר ועו"ד מורן עזרא
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד שיר מטורי
משיבה

פסק דין

בפני ערעור כנגד החלטת בית המשפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופט ע' בר) בהמש 8692-06-22 מיום 5.9.22 לפיה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להישפט מיום 19.6.22 בגין 3 הודעות תשלום קנס (דוח מס' 90521405705 ודוח מס' 90519262613 שעניינם חצית צומת באור אדום על ידי רכבו של המערער, בימים 29.5.21 ו- 5.9.20); הדוח השלישי (מס' 90520625956) עניינו בעבירת מהירות מיום 13.2.21.

יוער, כי בבקשה צוין כי אחת מהעבירות בוצעה בשנת 2019 (סעיף 25 לבקשה), ומדובר בשגגה המבוססת ככל הנראה, על הודעת רשות הרישוי שנשלחה למערער ביום 7.12.21 וצורפה לבקשה, בדבר אמצעי תיקון שהושתו על המערער בגין צבירת ניקוד (להלן - **הודעת רשות הרישוי**).

המערער אינו כופר בכך שהיה בעליו הרשום של הרכב במועד ביצוע העבירות, אולם טענתו מכר את הרכב לאחותו עדי רון-גלבוע (להלן - **האחות או עדי**), וגיסו, דרור גלבוע (להלן - **הגיס או דרור**), עוד בחודש 7/2018, ללא העברת הבעלות הרשומה, וזאת מתוך רצון למנוע את ירידת ערכו של הרכב ברישום בעלים נוספים. המערער טען לפיכך כי הרכב לא היה כלל ברשותו, וממילא לא ביצע את העבירות המיוחסות. המערער ציין בנוסף כי העביר את הבעלות על הרכב לקרוביו, בחודש 3/22.

עוד נטען בבקשה, כי המערער, וכך גם אחותו, לא קיבלו את הודעות הקנס שנשלחו לכתובתו הרשומה של המערער שהיא כתובתה של אחותו, נוכח כך שהמערער, שלא התגורר כלל אצל אחותו, "**לא היה ידוע במען**", וכתובתה של האחות שימשה אותו רק לצורך קבלת דברי דואר, כסידור ארעי, והמערער עדכן כתובתו רק במועד כלשהו לאחר מכן. המערער טען בעניין זה כי הניח שדברי הדואר הנשלחים אליו יגיעו למענה של האחות, ששם משפחתה לפני נישואיה, היה זהה לשמו של המערער, אולם הסתבר לו כי הדוחות הוחזרו לשולחם בשל הבעייתיות הקשורה בשיוך שמו לכתובתה של האחות.

המערער מוסיף ומבהיר כי בבדיקה אקראית באינטרנט בחודש 10/21 גילה לראשונה, דבר קיומם של הדוחות לעיל,

שצברו כבר תוספות פיגור נכבדות, ובעקבות פנייתו לאחותו, שולמו הדוחות במשך מספר חודשים, עד חודש 12/21. אציין כבר עתה, כי בתצהירו של המערער, שצורף לבקשה, וכך גם בתצהירי האחות והגיס, צוין כי נודע למערער על הדוחות עוד קודם לכן, בחודש 8/21, ואכן צורף לבקשה אישור תשלום ראשון מיום 19.8.21 המעיד על מודעות לקיום הדוחות עוד בחודש אוגוסט 21. לטענת המערער לא הבינו הוא וקרובי המשפחה, בעת התשלום, מהם השלכות תשלומי הקנס ואי הסבת הדוחות על שם מי שנהג בפועל ברכב.

בעקבות שליחת הודעת רשות הרישוי פנו המערער ודרור למשטרה ביום 3.2.22 בבקשה להסבת הדוחות, והבקשה נדחתה ביום 10.2.22 נוכח האיחור בהגשת הבקשה. ביום 6.4.22 פנה עו"ד שטלצר למשטרת ישראל ב"בקשת ערעור" על החלטת המשטרה, אולם גם בקשה זו נדחתה ביום 8.5.22, כעולה מתגובת המשטרה שצורפה לבקשה לבית משפט קמא.

בבקשה למתן הארכת מועד להישפט, נטען כי חלף זמן לא רב מאז שנודע למערער על קיומם של הדוחות ועד הגשת הבקשה; כי לנוכח הנסיבות שהוצגו, ולצורך מניעת עיוות דין למערער שלא ביצע את העבירות והצביע על זהות הנהגים, שחתמו על תצהירים שצורפו לבקשה, הרי שיש לאפשר במקרה זה, הארכת מועד להישפט; עוד נטען כי במקרים אחרים התקבלו בקשות דומות על ידי ערכאות אחרות.

בית משפט קמא לא ראה מקום לקבלת הבקשה. צוין כי נוכח הוראת סעיף 229 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן - חוק סדר הדין הפלילי) **"יחשב תשלומם של דוח כהודאה באשמה, הרשעה ונשיאה בעונש אלא אם תובע משטרת ביטל הדוח לאחר תשלומם. תשלום הדוח הופך אותו לחלוט וחל עיקרון סופיות הדין. רק לעתים נדירות ניתנת הארכת מועד להישפט בגין דוח ששולם, גם כאשר הטענה היא שהדוח שולם על ידי אחר..."**. עוד נקבע כי טענת עיוות הדין אינה יכולה להתקבל, שכן התצהירים של עדי ודרור לפיהם הרכב היה בשימושם הינם "סתמיים" ללא כל ביסוס עובדתי, והמצהירים לא ציינו **"מי מבין שניהם הוא הנהג אשר נהג ברכב במועד ביצוע העבירות"**; בנוסף צוין כי לא הוצג כל תיעוד כגון פוליסת ביטוח, כי הרכב אכן היה בשימוש בני הזוג מאז שנת 2018, כי הרכב נמכר להם, ואף לא הוצג אישור העברת בעלות משנת 22, ומשכך לא הוכח חשש ממשי לעיוות דין. בנוסף נקבע, כי חל שיהיו מאז תשלום הדוחות ועד הגשת הבקשה להארכת מועד בחודש 7/22.

בערעור מבקש המערער, באמצעות באי כוחו, עו"ד שטלצר ועזרא, לבטל את החלטת בית משפט קמא ולאפשר הארכת מועד להישפט, או לפחות להורות על החזרת הדין לבית משפט קמא לשמיעת טענות והתרשמות ישירה ממגישי המצהירים, נוכח הקביעה כי הנטל הראייתי לא הורם, וחקירת המצהירים היתה עשויה לתרום להפגת אי הבהירות הראייתית עליה עמד בית משפט קמא בהחלטתו; נטען בנוסף, כי למערער ייגרמו עיוות דין ונזק נוכח השתתפות אמצעי תיקון בגין עבירות שלא בוצעו על ידו, וכי אף היחסים בין המערערים שובשו, נוכח הנסיבות שתוארו. עוד צוין כי בית משפט קמא נתפס לכלל טעות בכך שקבע כי המצהירים לא פרטו את מועדי הנהיגה על ידם, שכן בתצהירים שהוגשו במסגרת הבקשה למשטרת ישראל בחודש אפריל 22, פורטו מועדי השימוש ברכב. עוד נטען כי הבקשה הוגשה לבית המשפט ללא שיהוי, בחודש יוני 22 (ולא בחודש יולי כפי שצוין בהחלטה), וכי מאז שהתגלה העניין, המערער וקרוביו פעלו ללא ליאות לצורך הסבת הדוחות נוכח הודעת רשות הרישוי.

דין

הוראת סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי קובעת סד זמנים מוגדר ותחום להגשת בקשה להישפט לאחר המצאת הודעת תשלום קנס.

על פי ס"ק (א)(2) יש להודיע על רצון להישפט תוך תשעים ימים מיום המצאת הודעת תשלום הקנס. על פי ס"ק (א)(1) ניתן להגיש לתובע בקשה לביטול הודעת תשלום קנס תוך 30 ימים, וכי אם נטען **"שהעבירה בוצעה שלא בידי מי שקיבל את ההודעה, ובעל הרכב מבקש להוכיח מי נהג ברכב..."**, ניתן להגיש לתובע את הבקשה לביטול בתוך תשעים ימים מיום ההמצאה; החלטת התובע בבקשה לפי פסקה זו סופית, ואולם רשאי הנקנס להודיע על רצונו להישפט. עוד נקבע בס"ק (2) כי **"מי שהגיש בקשה לביטול כאמור בפסקה (1) לא יהיה רשאי להודיע על רצונו להישפט כאמור בפסקה (2), אלא תוך שלושים ימים מיום המצאת ההודעה על החלטת התובע בעניין הביטול"**.

בצד הוראה זו מתאפשרת על פי הוראת סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, הגשת בקשה לבית המשפט להישפט באיחור, לאחר חלוף המועד הקבוע בסעיף 229(א) **"ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים..."** שיפרט בית המשפט בהחלטתו. על פי סעיף 229(ה) יש להראות כי הבקשה לא הוגשה במועד **"בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה"**.

על פי הוראה נוספת הקבועה בסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי רואים בתשלום הקנס הודאה המשכללת הרשעה, ואולם נקבע כי ההוראה לא תחול אם תובע ביטל את הודעת תשלום הקנס או אם הורה בית המשפט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230. על פי הוראות סעיף 229(ח) אם לא שולם הקנס, וחלפו המועדים להגשת הבקשה לביטול, או שהוגשה בקשה ונדחתה, יראו את מקבל הודעת הקנס **"כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס"**.

לאחר שקילת הטענות אין אני מוצא כי מתקיימות בעניינו של המערער נסיבות המצדיקות הארכת מועד להישפט בגין הדוחות הנדונים.

גם אם אניח כי הרכב היה בשימוש של האחוז והגיס בתקופה הרלוונטית למועד ביצוע העבירות, ללא צורך להידרש לחקירת המצהירים, לא ניתן לקבל טענה כי המערער **"לא ידע ולא יכול היה... לדעת"** על קיום הדוחות, באופן המצדיק חריגה מסד הזמנים שנקבע בהוראת סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי (ראו בעניין זה - רע"פ 2096/07 **ציפורה כוכבי נ' מדינת ישראל** (1.5.07); רעפ 8927/07 **סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל**, 29.1.2008); המערער שנותר כל העת בעליו הרשום של הרכב, היה צריך לפחות להיות מודע לאפשרות, ולו גם אפשרות רחוקה, כי עלולות להתקבל הודעות קנס בשל השימוש ברכב באותה תקופה. הטענה כי לא קיבל את הודעות הקנס, בשל אי הבהירות הקשורה בכתובתו, אינה יכולה לסייע לו, ואין די בהנחה לא מבוססת הקשורה בדימיון בין השמות, כי דברי הדואר יגיעו לתעודתם חרף כך שהמערער לא התגורר עוד בכתובת אליה נשלחו הודעות הקנס, שכן **"מבעליו של כלי-רכב אתה מצפה - וזוהי גם חובתו על-פי חוק (ראו סעיף 17 לחוק מרשם האוכלוסין, התשכ"ה-1965; סעיף 2 לחוק עדכון כתובת, התשס"ה-2005) - כי ידאג לכך שהכתובת המצויה בידיהם של גורמי התעבורה היא כתובתו האמיתית. מקום בו לא עשה כן, לא יוכל הוא להישמע בטענה כי דברי דואר שנשלחו לכתובת השגויה לא הגיעו לידי"**. (רע"פ 2096/07 **כוכבי נ' מדינת ישראל**, שהוזכר לעיל).

זאת ועוד; גם משעה שהמערער היה מודע לדבריו, לקיום הדוחות, והודיע לקרוביו על קיום קנסות וצבירת תוספות פיגור, בחודש אוגוסט 21 כאמור, לא פעל המערער להסבת הדוחות, אלא רק לאחר שנשלחה אליו הודעת רשות הרישוי בחודש דצמבר 21. בטענת המערער כי לא הבין כי תשלום הקנסות יביא להרשעתו על פי הוראת סעיף 229(ח)

לחוק סדר הדין הפלילי, אין כדי להוות מענה לכך שגם אם לא היו משולמים הקנסות, ההרשעה היתה מתחייבת מכוח סעיף 229(ח2) לעיל, נוכח חלוף המועדים; מתקשה אני לקבל טענת המערער בעניין זה, גם נוכח מודעותו לחיובו כבעליו של הרכב בתשלום הקנסות, והאפשרות כי יושתו נקודות ואמצעי תיקון לא היתה איפוא, בלתי צפויה.

אין אני מקבל את הטענה הנוספת כי המערער פעל בשקידה ראויה מחודש דצמבר 21 ואילך עד שהגיש בקשתו להארכת מועד לבית המשפט בחודש יוני 22. חרף חלוף המועדים על פי הוראת סעיף 229 סבר משום מה המערער, כי עליו לפנות שוב ושוב למשטרת ישראל בבקשה להסבת הדוחות, והחלטתו לפנות לבית משפט קמא נעשתה באיחור רב, 13-19 חדשים לאחר מועד ביצוע העבירות, וכ- 10 חדשים לאחר שנודע למערער, כנטען על ידו, על קיום הדוחות בחודש 8/21. המערער לא הצליח לשכנע נוכח האמור, כי הבקשה לבית משפט קמא להארכת המועד לא הוגשה במועדה **"בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה"**, ומשכך לא ניתן להצדיק את השיהוי הרב בהגשתה (והשוו: רע"פ 7018/14 טיטלבאום נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.10.2014)).

המערער סבור בנוסף, כי יש להתחשב בטענתו בדבר גרימת עיוות דין נוכח כך שאחרים נהגו ברכב במועד ביצוע העבירות. אולם יש לזכור כי הטענה שאחר נהג ברכב אין בה כדי לרפא כל מחדל הקשור בשיהוי בלתי סביר ובלתי מוצדק, בהגשת בקשה להארכת מועד, עד כי השיקולים הקשורים בסופיות וביעילות הדיון נסוגים מפניה.

כך הובהר על ידי כב' השופט רובינשטיין בעניינה של בקשה להארכת מועד לצורך הסבת הדוח על שם אחר, שהוגשה בשיהוי: **"בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים (ראו והשוו רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793, 800; ע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 7).**"

כך צוין על ידי כב' השופט שהם בעניין אחר בו הוגשה הבקשה בשיהוי ללא מתן הסבר מספק: **"גם טענתו של המבקש, לפיה ההארכה נדרשת לשם הסבת הדו"חות על שמם של נהגים אחרים שהשתמשו ברכב, אין בכוחה להועיל למבקש בנסיבות העניין...".** (רע"פ 7018/14 טיטלבאום נ' מדינת ישראל, שהוזכר, פסקה 4).

נוכח האמור לא ראיתי מקום לקבלת הערעור, והוא נדחה לפיכך.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ז' טבת תשפ"ג, 31 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.

